

Reyhan

– Mustafa Kara · 13 Aralık 2012

Can sıkıntısıdır emekli olup evde oturmak! Sirt çantamı alarak, balık tutmak ve dinlenmek için sahile indim. Hazırlıklarımı tamamlayıp, oltamı, atıp-çekerken bir an da; doğuda şirin bir köyde yaşayan, sekiz çocuklu ailenin beşinci çocuğu, annesini; en küçük kardeşinin doğumu esnasında kaybetmiş, babası köy korucusu, anne vefat edince, kardeşlerine bakması için okula gönderilmeyen, ağabeyleri ve ablaları başka şehirlerde yaşayan Reyhan aklıma geldi. Babası teröristlerle girdikleri çatışmada şehit olunca, ağabeyleri ve ablaları, babalarının cenazesi defnedildikten sonra karar veriyorlar. En küçük, üç kardeşi evli olanlar yanlarına alacak, Reyhan'ı da, bekar olan ağabey yanına alarak okutacak. Köyde ne var ne yok, satıyorlar ve herkes yaşadığı şehre dönüyor. Reyhan'da ağabeyi ile yeni hayatına başlamak üzere; okuluna tekrar başlayacağı için mutlu, kardeşlerinden ayrılacağı için de üzgün bir şekilde köyden ayrılıyor.

Yeni hayatına başlayacağı şehre geldiklerinde, ağabeyi Reyhan'ı okula kayıt yaptırıyor. Reyhan hem güzel, hem de çok akıllı, okulda herkesin beğenisini kazanıyor. Okul ile ev arasında zaman su gibi akıp gidiyor, Reyhan ilköğretimi bitiriyor. Ağabeyi de onu Kız Meslek Lisesi Çocuk Gelişimi Bölümüne kayıt yaptırıyor. Burada da başarılı, hanım hanımcık genç bir kız. Arkadaşlarına göre de yaşı büyük olması nedeniyle de örnek abla oluyor.

Lise ikinci sınıfa geçtiğinde, 17-18 yaşlarında. Bayağı alımlı genç kız oluyor. Bir gün akşam yemeğinde ağabeyi; "hafta sonu arkadaşlarım gelecek, hazırlık yapabilir misin?" diyor. O hafta sonu Reyhan hazırlıklarını yapıyor, ağabeyi ile misafirlerinin gelmesini bekliyor. Nihayet, ağabeyi yanında bir erkek ve bir kız arkadaşı ile geliyor.

Sofra hazırlanırken, ağabeyinin kız arkadaşı, beraberlerinde getirdikleri içkileri de masaya koyuyor. Yemek, kahkahalarla, şakalarla geçiyor. Reyhan'a da ısrarla 1-2 kadeh içki veriyorlar. O, içkiye alışık olmadığından bir müddet sonra sızınca, ağabeyi yatağına götürüyor. Sabah olup, kendisine geldiğinde feryadı basıyor. Ağabeyinin erkek arkadaşı da yanında yatmaktadır. Gücü yettiği kadar, bağıyor. Ağabeyi ve kız arkadaşı odaya geldiğinde, onu perişan bir halde görüyor ve hiç tepki vermiyor, arkasını dönüp odadan çıkıyor.

Reyhan, o kötü geceden sonra, bir müddet okula gitmemiş, gittiğinde de tamamen içine kapanmış kimseyle konuşamaz olmuş. O'nun bu hali, kendisini devamlı izleyen ve ondan hoşlanan Mazlum'un dikkatini çekmiş, konuşmak istese de başarılı olamamıştır.

Reyhan, evde de, iyice içine kapanmış, hiç konuşmuyor, sürekli ağlıyor. Bir gün ağabeyi elinde bira şişeleri ile sarhoş bir şekilde eve gelerek, zorla tecavüz eder. Ağabeyinin tecavüzleri gün geçtikçe daha da sıklaşmıştır.

Reyhan tamamen yıkılmıştır, hayattan kopmuş, çaresizlik içerisinde çırpınırken, ağabeyinin tecavüzüne uğramasını anlatabileceği kimsesi de olmadığı gibi, ağabeyinin tehditleri nedeni ile polise de gidememektedir. Kendisinin tek kurtuluş yolunun "ölüm" olduğunu düşünmektedir.

Okula gitmediği için Mazlum'da onu merak etmektedir, evlerini bulur, ziyaretine gider, onu perişan bir

şekilde görünce, ikna ederek, kendisi ile konuşup, okuluna devam etmesini sağlar.

Ağabeyi evde hiçbir şey olmamış gibi hareket etmekte, Reyhan, uyuduktan sonra yatağına girmekte ve onu çirkin emellerine alet etmeye devam etmektedir.

Reyhan, kendisini Mazlum'un yanında çok rahat hissetmekte, ona karşı duyguları da değişmekte ancak, özel durumu nedeniyle açıklamamaktadır. Mazlum ile yakınlaşmasından sonra, biraz olsun değişmiş, hayata tutunmaya başlamış, ancak yaşadığı kötü olaylar aklından hiç çıkmamakta gölge gibi takip etmektedir.

Okul çıkışı, çay bahçesinde otururlarken, Mazlum; "aşkım, hafta sonu seni annem ile tanıştıracam" der. Reyhan, şaşırmıştır ama içi de acımıştır, durumunu anlatamamaktadır. Sadece "Peki aşkım" demekle yetinir.

Hafta sonu gelmiş, akşam olmuş, Reyhan beyaz bir elbise giyer, süslenir. Mazlum'a durumunu anlatan mektup yazar. En sonuna; "... işte bu nedenledir ki sana durumumu açıklayamadım, ben de seni sevdim, ama sana gelemeyeceğim, beyaz elbisem, kefenim olacak... Affet beni... Reyhan." yazar.

Mektubu, ağabeyinin eline geçmemesi için, evlerinin altındaki markete bırakır; "biraz sonra gelecek, tanırırsınız, lütfen kendisine verin" diye rica ederek, tekrar evine döner. Balkona çıkar, bir müddet rüzgar'da dalgalanan saçlarını toplayarak uzaklara dalar. Ve bir anda kendisini boşluğa bırakır. Başının üzerine yere çakılınca, kafatası parçalanır, her yer kan içindedir. Etraftan, bağırmalar, siren sesleri duyulur, orası, bir anda ana baba günü olmuştur. Ambulans gelir. Ama o, son nefesini çoktan vermiştir.

Mazlum, Reyhan'ı almak için eve geldiğinde, kalabalık ile karşılaşır, ne olduğunu anlamaya çalışırken, bir el omzuna dokunur, mektubu uzatır. Mazlum, bir kenarda mektubu okur, orada yığılıp kalmıştır ve ağzından "Neden Reyhan Neden?" diye bir cümle çıkar...

Mazlum'u sakinleştirirler, elindeki mektup yumruk olmuştur, açar bir daha bakar, sonra mektubu koklayıp öper ve oradaki Polis Komiserine verir. Ambulansa binerek yola çıkar. Kalabalık da dağılmıştır. Sokağın sessizliğini, ambulansın ve polis otosunun siren sesleri bozar...

Mustafa KARAAHMETOĞLU

13.12.2012